

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, PhD. a JUDr. Jakuba Camrdy, PhD., v právní věci žalobců: **a) Ing. J. Š., b) Ing. O. Š.**, oba zastoupeni JUDr. Alešem Vídenským, advokátem se sídlem Sokolská 22, Ostrava – Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Opavě**, se sídlem Praskova 194/11, Opava, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Ing. J. P., v řízení o kasační stížnosti žalovaného jako stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 8. 2009, č. j. 22 Ca 222/2008 - 30,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Stěžovatel **j e p o v i n e n** zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 4752 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Aleše Vídenského, advokáta se sídlem Ostrava – Moravská Ostrava, Sokolská 22.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení Ing. J. P. **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný (dále též „stěžovatel“) včasnou kasační stížností napadl shora uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Opavě ze dne 29. 5. 2008, č. j. ZKI-O-24/163/2008/10 (dále též „rozhodnutí stěžovatele“). Tímto rozhodnutím

stěžovatele bylo potvrzeno rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Moravskoslezský kraj, katastrální pracoviště Ostrava ze dne 27. 2. 2008, č. j. OR-722/2007-807/34 (dále též „rozhodnutí katastrálního úřadu“), kterým katastrální úřad rozhodl, že zobrazení hranice mezi pozemkem parc. č. 133 a pozemkem parc. č. 134/3 (v katastrálním území Výškovice u Ostravy) bude v souboru geodetických informací vyznačeno podle neměřického záznamu č. 787 z roku 2008, a to jako spojnice lomových bodů číslo 0330-0787-0001, 0330-0787-0002 a 0330-0006-127. V souboru popisných informací se výměra parcely č. 133 změní z dosavadních 617 m² na 645 m² a výměra parcely č. 134/3 se změní z dosavadních 509 m² na 482 m².

K řízení v předmětné věci stěžovatel ve svém rozhodnutí uvedl, že na základě podání Ing. J. P. zjistil, že změny týkající se zobrazení hranice mezi parcelami č. 133 a 134/3 v katastrálním území Výškovice u Ostravy provedené v katastru nemovitostí v roce 1998 byly provedeny mimo procesní rámec vymezený v § 8 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „katastrální zákon“), a že s dotčenými vlastníky pozemků nebylo vedeno řádné správní řízení.

S ohledem na tato zjištění stěžovatel uložil katastrálnímu úřadu zahájit ve věci zobrazení hranice mezi parcelami č. 133 a 134/3 řádné správní řízení o opravě chyby v katastru nemovitostí podle § 8 odst. 1 písm. b) katastrálního zákona a zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“).

Po provedeném šetření katastrální úřad dospěl k závěru, že zobrazení hranice mezi předmětnými parcelami je v katastru nemovitostí evidováno správně a dne 17. 12. 2007 vydal oznámení o neprovedení opravy v údajích katastru nemovitostí.

Následné podání Ing. J. P. katastrální úřad vyhodnotil podle obsahu jako nesouhlas s neprovedením opravy zobrazení hranice parcel v katastru nemovitostí a zahájil správní řízení ve smyslu § 44 správního řádu. Po novém přezkoumání všech výsledků zeměměřických činností uložených v dokumentaci katastrálního úřadu vyhotovil katastrální úřad dne 9. 1. 2008 neměřický záznam č. 787 (§ 84 vyhlášky č. 26/2007 Sb., kterou se provádí zákon č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění pozdějších předpisů a katastrální zákon), ve kterém je dokumentován výpočet souřadnic lomových bodů hranice mezi předmětnými parcelami.

V neměřickém záznamu č. 787 byl bod číslo 0330-0787-0001 nové hranice předmětných parcel vypočten ve vzdálenosti 26,70 m od bodu č. 0330-0453-0001 /tak jak byl vypočten původní bod č. 0330-0080-0003 od bodu č. 0330-0071-0002 v zápisníku záznamu podrobného měření změn (dále též „ZPMZ“) č. 80/ ve směru na bod č. 0330-0006-0217, jehož poloha zůstává od technickohospodářského mapování (dále též „THM“) beze změny.

Katastrální úřad jako správní orgán I. stupně rozhodl, že zobrazení hranice mezi předmětnými parcelami bude v souboru geodetických informací evidováno podle neměřického záznamu č. 787 z roku 2008. (Bod č. 0330-0787-0001 je v neměřickém záznamu č. 787 jižním bodem společné hranice obou předmětných parcel.)

V závěru rozhodnutí pak katastrální úřad uvedl, že si je vědom toho, že v geometrickém plánu č.zak. 451-021-7070 v roce 1975 byla tato hranice určena výpočtem od chybného podrobného bodu č. 0330-0071-0002 (dále též „bod č. 71-2“) a právě z této skutečnosti následně vyplynulo „zkrácení“ jižní strany pozemku parc. č. 133 (při zachování délky 17 m jižní strany pozemku parc. č. 134/3), a to v důsledku opravy provedené neměřičským záznamem č. 545 podle ZPMZ č. 453, kdy byla poloha bodu č. 0330-0071-0002 opravena do polohy bodu č. 0330-0453-0001.

Odvolání podané žalobci stěžovatel zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Své rozhodnutí stěžovatel odůvodnil mimo jiné i tím, že z dokumentovaných výsledků obnovy operátu evidence nemovitostí, tj. z náčrtů místního šetření a měřičských náčrtů č. 6 a 46 jednoznačně vyplývá, že hranice mezi parcelami č. 133 a 134/3 na straně jedné a parcelami č. 725/2 a 725/3 na straně druhé nebyla vyšetřena, ale do výsledků obnovy byla dodatečně doplněna. Vzhledem k absenci dostatečného množství identických bodů však chybně, což potvrdilo měření provedené firmou GEOD spol. s r. o. v roce 1994.

Žalobci proti rozhodnutí stěžovatele podali žalobu, kterou krajský soud nyní přezkoumávaným rozsudkem pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“).

Nepřezkoumatelnost krajský soud shledal v tom, že ani závěr o nesprávnosti úvah katastrálního úřadu o (ne)správnosti určení bodů 71-2 a 147-2 a přesně opačné úvahy stěžovatele oproti úvahám katastrálního úřadu jako správního orgánu I. stupně, nezabránilly stěžovateli napadené rozhodnutí potvrdit a odvolání žalobců zamítnout. Tuto skutečnost krajský soud již samu o sobě považoval za dostačující pro zrušení napadeného rozhodnutí stěžovatele.

I přes výše uvedený závěr krajský soud dále shledal nepřezkoumatelnost rozhodnutí stěžovatele i v tom, že jsou-li proti sobě různé výsledky zeměměřických činností, které se ve svých výsledcích liší, pak je na správním orgánu, aby dostatečným a přesvědčivým způsobem odůvodnil, proč považuje jedno z měření za správné a jiné nikoli.

V podané kasační stížnosti stěžovatel uplatnil zákonný důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a tedy nesprávně posouzenou právní otázku soudem v předcházejícím řízení.

Dle stěžovatele žalobci i krajský soud nesprávně přikládají mimořádný význam bodu číslo 71-2, který tento bod nemá, neboť hodnocení, zda hranice mezi předmětnými parcelami je zobrazena správně či nikoliv, nemůže být postaveno pouze na jediném bodě, když pro správné vyhodnocení je nezbytné vyhodnotit všechny výsledky zeměměřických činností vztahujících se k dané hranici.

Samotné zobrazení hranice v katastrální mapě mezi parcelami č. 133 a 134/3 je dáno třemi lomovými body, nyní označenými čísly 787-1, 787-2 a 6-127. Dle stěžovatele se

žalobci i krajský soud chybně soustředí na pouhý jediný bod, který navíc není lomovým bodem namítané hranice a otázku skutečných lomových bodů zcela pomíjí.

Krajský soud dle stěžovatele taktéž pochybil, když zpřesňujícímu technickému (odbornému) výkladu na výsledky zeměměřických činností přisoudil zásadní význam, aniž by hodnotil napadené rozhodnutí v celém rozsahu. Stěžovatel pouze považoval za potřebné některé nepřesné názory katastrálního úřadu na některé výsledky zeměměřických činností zpřesnit.

Stěžovatel uvádí, že katastrální úřad v řízení o opravě chyby přepočtl všechny geometrické plány zapsané do evidence nemovitostí vyhotovené různými způsoby měření a s různou přesností. Výsledek přepočtu je dokumentován v zeměměřickém záznamu číslo 787, který byl technickým podkladem pro vydání rozhodnutí katastrálního úřadu a tento technický podklad považuje stěžovatel za správný.

K dalšímu závěru krajského soudu o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stěžovatele tento uvádí, že věcná působnost inspektorátů je taxativně stanovena v § 4 zákona č. 359/1992 Sb., o zeměměřických a katastrálních orgánech, v platném znění (dále jen „zákon o zeměměřických a katastrálních orgánech“). Podle citovaného ustanovení inspektoráty dohlíží na ověřování výsledků zeměměřických činností, které jsou využívány pro katastr nemovitostí České republiky. Z věcné působnosti inspektorátů vymezené ve výše uvedeném § 4 písm. b) zákona o zeměměřických a katastrálních orgánech vyplývá, že do věcné působnosti inspektorátů nenáleží hodnocení, zda geometrický plán je či není vypracován chybně. Inspektoráty nejsou ústavem ani pracovištěm specializovaným na znaleckou činnost ve smyslu § 21 zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, v platném znění. Inspektoráty tak nemohou hodnotit a zaujímat autoritativní stanoviska v tom smyslu, zda výsledek zeměměřické činnosti je či není chybný. Jestliže se v další navazující činnosti zjistí, že geometrický plán obsahuje chyby, pak k jejich odstranění je oprávněn pouze úředně oprávněný zeměměřický inženýr, který plán ověřil. Ani katastrální úřad ani stěžovatel tak nemohl hodnotit, zda výsledky zeměměřických činností, které jsou založeny ve správním spise, jsou chybné či nikoliv, jinak by došlo k překročení zákonem vymezené věcné působnosti.

S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobci ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádějí, že rozsudek krajského soudu považují za správný, stejně jako závěr krajského soudu o rozporuplnosti rozhodnutí stěžovatele.

K otázce významu polohy bodu 71-2 žalobci uvádějí, že hranice mezi parcelami č. 133 a 134/3 je dána třemi lomovými body, když z toho bod č. 6-127 není nikým zpochybňován, lomový bod č. 80-6 (dle ZPMZ 787 – č. 787-2) se nachází mezi body 6-127 a 80-3 a délkově je vztažen pouze k těmto bodům. Bod č. 80-3 je délkově vztažen k bodu č. 80-4 a k bodu č. 71-2, který v uvedeném geometrickém plánu byl stanoven. Z tohoto bodu č. 71-2 byly odměřovány délky jižních hranic parcel č. 134/3, č. 134/2 a č. 134/1. Tyto

délky byly v předmětném geometrickém plánu uvedeny a právě z tohoto důvodu žalobci přikládají bodu č. 71-2 velký význam.

K otázce správnosti zaměření prostorové polohy studny žalobci uvádějí, že stěžovatel polohu studny považuje za dostatečný důkaz toho, že celá východní hranice parcely č. 134/3 byla v roce 1975 stanovena chybně. Jiná fakta (jako např. délku jižní hranice parcely č. 134/3, správnost západní hranice této parcely) však pomíjí. Dle žalobců je zcela evidentní, že chyba vznikla posunutím hranice mezi parcelami č. 133 a 134/3 nad rámec dohody o změně hranice mezi těmito parcelami z roku 1975 a posunutím bodu č. 71-2 do polohy bodu č. 147-2 tak, aby délka této hranice přibližně odpovídala původnímu měření z roku 1975.

Osoba na řízení zúčastněná Ing. J. P. ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že žalobci zakoupili parcelu č. 134/3 v roce 1998 a na základě jejich požadavku společnost GEOD spol. s r. o. zaměřila parcely 133, 134/2, 134/3 a 725/2. Na základě tohoto měření byla provedena nezákonná změna stavu bez souhlasu majitelů parcely č. 133 a zřejmě i parcely č. 134/2. V roce 2006 žalobci znovu nechali zaměřit a následně vytýčit hranici parcel 133 a 134/3, v dubnu 2007 pak žalobci postavili nebezpečný plot s ostrými ocelovými hroty na jeho pozemku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost podané kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, zkoumal však i to, zda řízení u krajského soudu bylo zmatečné nebo zda bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo zda rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Z obsahu správního spisu vyplývá, že Katastrální úřad pro Moravskoslezský kraj, katastrální pracoviště Ostrava, rozhodnutím ze dne 27.2.2008, č.j. OR-722/2007-807/34 (dále též „rozhodnutí katastrálního úřadu“), v souladu s § 8 odst. 1 písm. b) katastrálního zákona (o opravě chyby, která vznikla nepřesnostmi při podrobném měření) rozhodl tak, že zobrazení hranice mezi pozemkem parc. č. 133 a pozemkem parc. č. 134/3 (v katastrálním území Výškovice u Ostravy) bude v souboru geodetických informací (v katastrální mapě) vyznačeno podle neměřického záznamu č. 787 z roku 2008, a to jako spojnice lomových bodů číslo 0330-0787-0001, 0330-0787-0002 a 0330-0006-127. V souboru popisných informací se výměra parcely č. 133 změní z dosavadních 617 m² na 645 m² a výměra parcely č. 134/3 se změní z dosavadních 509 m² na 482 m². Odvolání žalobců proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl a toto rozhodnutí potvrdil. Žalobci v rozsáhlé žalobě proti rozhodnutí žalovaného uplatnili, mimo jiné, i to, že rozhodnutími správních orgánů bylo zasaženo do jejich vlastnického práva, neboť změnou hranice mezi spornými pozemky p.č. 133 a p.č. 134/3 stanovenou v roce 1975 došlo ke zmenšení jejich parcely č. 134/3.

Předmětem žaloby, kterou projednával krajský soud i předmětem kasační stížnosti, kterou projednává Nejvyšší správní soud, je oprava chyby v katastru nemovitostí podle § 8 odst. 1 písm. b) zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů. Při přezkoumání rozhodnutí vychází

soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Podle § 8 odst. 1 písm. b) katastrálního zákona na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem.

Podrobnější podmínky a postup provádění opravy chyby upravuje prováděcí vyhláška č. 26/2007 Sb., (katastrální vyhláška).

Podle § 52 odst. 3 katastrální vyhlášky chybné geometrické a polohové určení opraví katastrální úřad na základě

a) výsledků zeměměřických činností, které jsou využívány pro účely katastru, podle potřeby v součinnosti s osobou odborně způsobilou k výkonu zeměměřických činností a

b) písemného prohlášení vlastníků, že hranice nebyla jimi měněna, není sporná ani nebyla zpochybněna; prohlášení není třeba, pokud z výsledků zjišťování hranic, popřípadě výsledků měření vyhotovených podle dřívějších předpisů, je vůle vlastníků zřejmá.

Podle odst. 4 téhož ustanovení chybné zobrazení v analogové mapě a chybné určení výměry parcely opraví katastrální úřad na základě výsledků podle odstavce 3 písm. a).

Podle § 53 odst. 1 katastrální vyhlášky jiné nepřesnosti v údajích katastru, které nejsou uvedeny v § 52, se nepovažují za chyby; správný údaj se po jejich zjištění zapíše z moci úřední.

Chybné geometrické a polohové určení může vzniknout např. chybou při měření v terénu, chybou při výpočtu souřadnic, chybou při zakreslení zaměřovaného předmětu do katastrálních map, chybou při výpočtu výměry souřadnic.

Podle § 8 odst. 1 písm. b) katastrálního zákona se však opravují jen chyby vzniklé nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem. Nejvyšší správní soud se k citovanému ustanovení vyjádřil např. v rozsudku ze dne 7. 5. 2008, č. j. 9 As 78/2007 - 118, v němž uvedl: „Toto ustanovení výslovně počítá se situací, kdy mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem byly překročeny v důsledku nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, a pro ty případy ukládá katastrálnímu úřadu opravit (i bez návrhu) chybné údaje v katastru, které takto vznikly. Překročení mezní odchylky je tedy zákonným předpokladem pro opravu chyby v katastrálním operátu, která vznikla nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel. Jinými slovy opravuje se pouze taková chyba v geometrickém

a polohovém určení, která přesáhne hodnotu mezní odchylky stanovenou v prováděcí vyhlášce.“

Katastrální vyhláška č. 26/2007 Sb., v oddílu čtvrtém upravujícím změny údajů o nemovitosti a jednotce v § 29 odst. 1 písm. d) (ve znění ke dni vydání rozhodnutí stěžovatele) stanoví, že ke změně výměry parcely dochází při opravě chyb zobrazení hranice parcely v katastrální mapě a chyb výpočtů výměr parcel, avšak v odst. 2 stanoví, že ke změně výměry podle odstavce 1 písm. b) a d) evidované v katastru nedochází, není-li při shodném kódu způsobu určení výměry překročena mezní odchylka podle bodů 14.9 a 14.10 přílohy, pokud se nejedná o obnovu katastrálního operátu, jejímž výsledkem je digitální mapa.

Podle výše citovaného § 52 odst. 3 katastrální vyhlášky chybné geometrické a polohové určení opraví katastrální úřad na základě výsledků zeměměřických činností, které jsou využívány pro účely katastru, a písemného prohlášení vlastníků, že hranice nebyla jimi měněna, není sporná ani nebyla zpochybněna. Obě tyto podmínky musejí být splněny kumulativně. V daném případě nejenže vlastníci pozemků žádné písemné prohlášení ve smyslu citovaného ustanovení neučinili, ale naopak z jejich postojů v průběhu správního i soudního řízení je zcela jasné, že každý z nich má o hranici svého pozemku s pozemkem druhým odlišné přesvědčení.

V důsledku provedené opravy chyby došlo ke zmenšení výměry pozemku žalobců, zvětšení pozemku osoby zúčastněné na řízení a tím k novému zobrazení hranice mezi oběma pozemky p.č. 133 a p.č. 134/3. Institut opravy chyby v katastru nemovitostí slouží k uvedení údajů katastru do souladu s listinami a výsledky zeměměřických činností a neřeší reálné vlastnictví nemovitostí, ale pouze to, kdo je jako vlastník nemovitostí v danou chvíli v katastru zaevidován, případně jak budou zobrazeny hranice nemovitosti v katastru nemovitostí.

V posuzované věci z vyjádření žalobců a osoby na řízení zúčastněné vyplývá, že je zde sporný i skutečný průběh hranice mezi parcelami č. 133 a č. 134/3 v k.ú. Výškovice u Ostravy.

Opravou chyby v katastrálním operátu nemohou být změněny či nově založeny právní vztahy k nemovitostem evidovaným v katastru nemovitostí, nýbrž dojde pouze k (dodatečnému) nahrazení chybného údaje (neodpovídajícího skutečnému stavu) v katastrálním operátu údajem správným, který je v souladu se skutečností. Nadále platí, že v případě rozporu mezi údajem katastru nemovitostí a skutečným stavem práv k nemovitosti platí skutečný stav. Opravou chyby v katastrálním operátu má být dosaženo pouze souladu mezi evidovanými a skutečnými údaji. Mění se tedy údaje evidované v katastru, aniž by se tak však mohlo založit či pozbyt vlastnické či jiné právo k nemovitosti (§ 5 odst. 7 katastrálního zákona). Řízením o opravě chyby proto zásadně nelze řešit spory o existenci a obsah vlastnického práva či jiného věcného práva k nemovitosti; např. opravou geometrického a polohového určení vlastnické hranice nelze zasáhnout do vlastnického práva. Spory o průběh vlastnické hranice nemohou být řešeny katastrálním úřadem, jelikož se jedná ve své podstatě o spor o vlastnictví. Jeho řešení náleží do kompetence obecného soudu, který o něm rozhodne v občanském soudním řízení.

V daném případě se stěžovatel ani správní orgán prvního stupně k zákonnému předpokladu pro opravu chyby v katastrálním operátu – k překročení mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem ve svých rozhodnutích nevyjadřují a nevyjadřují se ani k dalším právními předpisy stanoveným podmínkám a postupům, za kterých a podle kterých je možné opravu chyby provést. Nezabývali se ani tím, zda svým rozhodnutím o opravě chyby nezasáhnou do vlastnického práva vlastníků sousedících pozemků a zda je jim k takovému zásahu zákonem stanovena pravomoc.

Za této situace má Nejvyšší správní soud zato, že závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného je věcně správný, i když nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí zjišťuje především z jiných důvodů, výše uvedených, než krajský soud uvádí ve svém rozsudku, protože jeho důvody by nastoupily až v případě, pokud by bylo zcela nájisto postaveno, že v daném případě byly splněny předpoklady a podmínky pro vydání rozhodnutí o opravě chyby. Z důvodu tohoto svého závěru se Nejvyšší správní soud k námitkám stěžovatele napadajícím závěry krajského soudu konkrétně nevyjadřuje.

Přes závěr výše uvedený Nejvyšší správní soud neshledal důvod ke zrušení napadeného rozsudku krajského soudu, pouze jeho odůvodnění bylo korigováno shora vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Zákonost takového postupu Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již konstatoval, a to např. v rozsudku ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 23/2005 – 93, publikovaném pod č. 781/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 19. 1. 2006, č. j. 2 Afs 100/2005 – 106, publikovaném na www.nssoud.cz, kde výslovně uvádí: „I když je ve výsledku (co do výroku) rozhodnutí krajského soudu věcně správné, lze právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu korigovat dílčí nesprávné závěry krajského soudu bez toho, aby rozhodnutí krajského soudu bylo zrušeno, pouze v případě, že závěry krajského soudu jsou sice nesprávné, avšak přezkoumatelné; pokud však je rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné, byť jen v některé své části, nezbyvá než je zrušit.“

S ohledem na výše uvedené, Nejvyšší správní soud kasační námitku nesprávného posouzení otázky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stěžovatele neshledal důvodnou.

Závěrem tak Nejvyšší správní soud shrnuje, že při projednávání kasační stížnosti neshledal stížní námitky důvodné, proto kasační stížnost stěžovatele jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.). Podle § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., jde-li o společné úkony při zastupování nebo obhajobě dvou nebo více osob, náleží advokátovi za každou takto zastupovanou nebo obhajovanou osobu mimosmluvní odměna snižena o 20 %. Žalobcům, jimž náleží právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.), je stěžovatel povinen zaplatit náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 4 752 Kč (z toho 2 x 2100,- Kč jako odměnu právního zastoupení za 2 úkony právní služby spočívající v podání vyjádření ke kasační stížnosti, snižena o 20 %, to je odměna 2 x 1680 Kč a dále 2 x 300 Kč paušální poplatek na úhradu hotových výdajů v souladu

s ustanovením § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů. a 2 x 396 Kč jako částka odpovídající dani z přidané hodnoty). Částku 4 752 Kč je stěžovatel povinen zaplatit žalobcům oprávněným společně a nerozdílně ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Aleše Vídenského, advokáta se sídlem Ostrava – Moravská Ostrava, Sokolská 22.

Osoba zúčastněná na řízení Ing. J. P. nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 5 s.ř.s. za použití § 120 s.ř.s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. května 2010

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu